

Setmanari d'informació general i cultural

Any XXI - Número 982 - 8 maig 2015 - 1'70 euros

www.laveudebenicarlo.info

la veu

de Benicarló
de Benicarló

CARLES LLUCH, GUARDONAT AMB EL PREMI CRÍTICA SERRA D'OR

TERRATRÈMOL DE SOLIDARITAT AMB EL NEPAL

text REDACCIÓ

“El teu pare està desaparegut. No sabem res d'ell”. Així va rebre Gyan Shakya a Benicarló les primeres notícies sobre Mukti Shakya després del primer gran terratrèmol que va assolir el Nepal el passat 25 d'abril. El músic nepalès es trobava en el seu país d'origen realitzant una gira amb el seu últim treball.

Per sort, l'angoixa durava només tres hores ja que Mukti aconseguia posar-se en contacte amb ells poc temps després. “El terratrèmol el va enxampar a la carretera, quan anava a realitzar un concert. Van parar quan van notar el tremolor i es van donar la volta”, explica el seu fill. Només arribar a casa i gràcies al generador de llum del que disposen “es va poder posar en contacte amb nosaltres via internet per a explicar-nos la situació”. La família va passar uns dies dormint al carrer perquè les rèpliques continuaven.

Ràpidament, Gyan es va posar mans a l'obra. La dramàtica situació en la qual va quedar Nepal va fer que l'ajuda humanitària es mobilitzara de forma immediata. Però, com denuncia el fill del músic nepalès “no està arribant. Allí el més bàsic ara és comprar medicaments i pastilles potabilitzadores d'aigua, atés que totes les canonades estan trencades”. Amb un euro, sosté, es pot comprar una pastilla potabilitzadora perquè una família pugui beure aigua sense contaminar-se. “Nepal és un país ric en aigua, però quan es trenquen les canonades es contamina tota”, diu. Així, Gyan no va dubtar en tirar mà dels nombrosos amics que tant ell com son pare tenen a Benicarló per organitzar un gran esdeveniment que servira per a recaptar fons.

UNA FESTA PER RECAPTAR FONDS

Així, la ciutat va celebrar dissabte una festa solidària amb la intenció de recaptar fons per a ajudar a les famílies del Nepal afectades pels terratrèmols de la passada setmana. Ni una sola foto d'edificis derruïts, ni de xiquets morts, perquè així ho va voler Gyan. Una festa amb música en directe, amb els millors músics de Benicarló i paradetes per recaptar fons. La iniciativa, que comptava amb el suport de l'ajuntament de Benicarló, reunia a un nombre públic desitjós de col·laborar amb el Nepal. I és que des que Mukti va arribar a la ciutat per a viure amb la seua dona, són molts els benicarlondos que han viatjat fins a Nepal per a conèixer-lo de prop, de la mà dels seus familiars residents allí. Així, la vinculació entre diversos pobles del Nepal i Benicarló és intensa i no és d'estranyar que dissabte la ciutat es bolcara a retornar l'afecte que els nepalesos els han professat cada vegada que un benicarlondo ha posat els peus en aquella terra.

La jove Penya Els Tararots, de la qual el fill de Shakya és

ve de la pàgina anterior

membre, no va dubtar en posar-se a la feina per a col·laborar en la iniciativa. La plaça de Mestres del Temple va ser l'epicentre del terratrèmol d'ajuda solidària cap al Nepal perquè tot el món va voler posar el seu granet de sorra: un mercat solidari en el qual es venia artesanania, llibres de segona mà i objectes diversos nepalesos servien per a recaptar fons. A més, una Jam Sesion, oberta a músics espontanis pujava a l'escenari a tots els que, en un moment o altre, han actuat amb Mukti.

TOT UN ÈXIT

Gyan es mostrava emocionat per la resposta del públic que va omplir de gom a gom la plaça. "Enviarem el més ràpid possible els diners perquè puguem començar a comprar coses", anunciava. I és que al Nepal, ara, les coses són més complicades del que sembla. "Nepal és un país per desgràcia molt corrupte i molt pobre. Mai han arribat les ajudes. Ara surten per Internet denúncies d'onegés pirates que demanen ajudes per a lucrar-se. No entenc com la gent pot aprofitar-se dels morts per a lucrar-se, no ho entenc", lamentava el jove. Son pare li ha tramés que els gelders, que són els caps de família dels barris al Nepal, s'estan organitzant entre ells per a crear una associació i ajudar-se entre ells, perquè al final si no es mouen ells... És per això que la iniciativa benicarlanda té més força. "Ací tot el que recaptem ho enviarem, injectarem directament els diners allí,

sense intermediaris i sense res", per assegurar-se que l'ajuda arriba allà on toca. La corrent de solidaritat continuarà en la Festa de Sant Gregori, quan els benicarlandos puguem col·laborar en la paradeta solidària que s'instalarà als voltants de l'ermita. "La meua família hem tingut sort, hi ha gent que està molt pitjor. I aquesta ajuda és precisament per ajudar a aquesta gent, a la que està pitjor".

EL GLADIOLO ANTIC ES NATURALITZA (O S'ADAPTA AL MEDI AMBIENT) EN BENICARLÓ

text REDACCI

El botànic benicarlando Romà Senar ha descobert en el terme municipal de Benicarló una nova espècie al·lòctona en la flora valenciana. Es tracta de la *Chasmanthe Aethiopica* o gladiol antic, com popularment se la coneix a Benicarló.

La planta, com descriu Senar, “ha estat introduïda de forma artificial en l'ecosistema”, arribant a naturalitzar-se o adaptar-se en el medi ambient. La del biòleg benicarlando, és la primera cita per a la flora valenciana que es fa d'aquesta espècie a la Comunitat Valenciana. Pel que sembla “es conreava en les sènies o casetas de camp del terme municipal. Al ser abandonades, la planta ha seguit desenvolupant-se de forma natural”, arribant a constituir autèntics massissos de flors que fins a fa pocs dies estaven en plena floració. La planta és d'origen sud-africà i es desconeix com va arribar fins a Benicarló, encara que està molt estesa com ornamental. La cita ha estat publicada en la prestigiosa revista Flora Montiberica, que s'ha fet resó del descobriment del jove biòleg que ha volgut compartir amb la comunitat científica la cita, que no és la primera vegada que troba una nova cita per als herbaris valencians.

Senar relata que durant la visita a uns erms situats junt nucli urbà de Benicarló a l'abril del 2013, es van observar diferents espècies ornamentals naturalitzades. Entre les espècies al·lòctones que es van poder observar “destacava una iridàcia, habitualment conreada com ornamental en diferents zones del terme municipal, però mai oposada naturalitzada. Amb l'objectiu de poder identificar correctament l'espècie, es van tornar a visitar les seues poblacions en l'època de floració, resultant ser *Chasmanthe aethiopica*”. El biòleg va aprofitar la floració de l'espècie per a fer una recerca més exhaustiva per altres zones no visitades amb anterioritat

i “es van trobar més de 4 000 individus distribuïts en diferents grups”. Després de les investigacions realitzades,

Senar conclou que l'espècie ja era coneguda a Benicarló “almenys des de la primera meitat del segle XX”. Segons ha pogut consultar, les seues flors són usades en la medicina tradicional sud-africana però a Espanya queda palés l'ús de la planta com espècie ornamental, a causa de la vistositat de les seues flors. Senar alerta que “l'espècie està ocasionant greus problemes a Canàries, on en algunes localitats ha colonitzat totalment els ecosistemes. Per a la resta de localitats ibèriques l'espècie no sembla mostrar un caràcter invasor, encara que convé vigilar l'evolució de les seues poblacions”. En aquest sentit, ha advertit que “seria necessari realitzar el seguiment de les poblacions de Benicarló, sobretot els nuclis situats en la zona del Petiquillo, lindants a una pineda de *Pinus halepensis* i matorrals mediterranis kárstics”. De moment i per a deixar constància del descobriment, el biòleg ha dipositat un plec testimoni en el herbari del Jardí Botànic de la Universitat de València.

CONCERT JUVENIL AL CENTRE GERIÀTRIC

text REDACCI

foto VICENT FERRER

El passat 1 de maig i com ja va essent tradicional, la Banda Juvenil de l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" va dedicar el seu concert a la gent més major de la ciutat.

Any rere any, aquesta formació, el primer dia de maig, s'apropa fins al Centre Geriàtric Municipal "San Bartolomé" de Benicarló per oferir la seua actuació a totes les persones que allí resideixen i que per diferents motius no poden assistir de forma habitual a escoltar la seua música en altres llocs.

Després de l'afectiva acollida per part de la direcció del centre i tot el personal que allí es trobava i sota la direcció de Pablo Anglés, els músics van interpretar un repertori fresc i divertit que va estar format, entre altres obres, per diferents pasdobles que porten el nom de Benicarló i del qual gaudiren no només els residents també el nombrós públic assistent.

© Vicent Ferrer i Julià

A més, en aquesta ocasió es van incorporar tres nous músics que van rebre de mans de la Musa de l'Associació, la senyoreta Maria José Marqués, un diploma acreditatiu. Ells són: José Luis Fresquet (trompa), Maria Mirabet (saxo) i Noa Gilabert (flauta).

© Vicent Ferrer i Julià

Problemes del centre geriàtric

text REDACCI

Familiars dels residents del centre geriàtric de Benicarló, depenent de l'ajuntament, van denunciar la mala situació en la qual es troben els usuaris.

Segons indiquen, una de les més preocupants, van assegurar, és la falta de personal en el centre que, entre altres situacions provoca que "s'alce als residents a les set del matí", per la falta de personal en el torn de matí. En ocasions "no desdejunen fins a les deu del matí, quan a les dotze ja estan menjant". Açò, diuen, "provoca un problema en la seua rutina diària", que altera els horaris que els més majors haurien de tenir.

Així, s'evidenciava la falta de personal quan els convocants no podien eixir del centre per a atendre als mitjans de comunicació convocats, "perquè el porter està només a mitja jornada", i la porta "no es troba controlada. Fins i tot arriba a ser un perill per als residents". La falta de personal geriàtric especialitzat és altra de les demandes dels familiars, que puntualitzen que en l'actualitat hi ha 64 residents, dels quals 36 són places d'assistits concertades amb conselleria i 28 places de persones vàlides. Sobre el paper "la ràtio es compleix. Però el problema és que totes elles són persones majors que necessiten atenció perquè encara que estiguen catalogades com vàlides, no ho són". Això, asseguren "afecta a la correcta atenció als nostres majors". Les instal·lacions, denuncien, tampoc estan en les millors condicions.

Des del consistori s'ha anunciat l'inici de les obres de millora en el centre "després de quatre anys de paralització dels treballs. El problema és que només afectaran a la recepció, menjador i sala de dependents, i no a la part antiga". En aqueixa zona, van denunciar els familiars, "els passadissos cauen literalment: parets trencades, sostres penjant, humitats, portes trencades, lavabos no accessibles amb una cadira de rodes.." i una llarga llista de danys en les instal·lacions que afecten al dia a dia dels usuaris. Tampoc el mobiliari està en les millors condicions ja que "en la part antiga està molt deteriorat, amb llits rovellats i vells". La falta de coberts en el

menjador és altra de les necessitats que tenen els usuaris del centre. Aquesta situació "ha estat posada en coneixement del nostre ajuntament, sense que se'ns haja donat solució, i ni tan sols han contestat", per això han demanat que "l'Organisme autònom de centres socials especialitzats, com directe responsable del centre, exigisca a la conselleria la correcta administració del centre".

La resposta de L'Ajuntament.

En primer lloc, l'Ajuntament desmenteix de forma clara i rotunda que el Centre Geriàtric Sant Bartomeu es trobe en situació de "caos" i "abandonament", tal i com apareix publicat avui en alguns mitjans de comunicació.

La majoria de les deficiències a les quals fan referència alguns familiars d'usuaris afecten a la zona on s'executaran en breu les obres de reforma i ampliació del Centre Geriàtric. Els treballs tindran un cost de 132.626,99 euros i també inclouran la reforma dels banys, que s'adaptaran per tal de ser accessibles. Una vegada finalitzades les obres, es destinarà una part del pressupost del centre a renovar mobiliari i equipaments en general. El Centre Geriàtric disposa d'una persona contractada a jornada completa per a les tasques de manteniment que treballa diàriament per a donar solució a les

deficiències que es van produint en el dia a dia.

El passat mes de febrer es va produir una modificació de la relació de llocs de treball que ha permès incorporar un treballador més als torns de matí i vesprada per tal de reforçar les tasques del personal d'auxiliar d'infermeria. Aquesta modificació està permetent una millora notable en la qualitat del servei que s'ofereix als residents. En aquest sentit, l'Ajuntament i l'OACSE volen fer un reconeixement públic als professionals que treballen dia a dia al Centre Geriàtric i agrair especialment la col·laboració que demostren per millorar l'assistència als usuaris. L'Ajuntament desmenteix que la presidenta de l'OACSE (i regidora de Benestar Social) no s'haja posat en contacte amb els familiars que ho han requerit. La presidència de l'organisme sempre ha atès les demandes dels familiars dels usuaris i ha tingut sempre les portes obertes, tant per part de la direcció del centre com de la direcció i presidència de l'OACSE. Precisament durant els últims mesos, la presidència de l'OACSE ha mantingut contactes periòdics amb familiars, que a banda de les reunions amb la presidència de l'OACSE poden comunicar les seues demandes a través del Consell de Centre i del Consell de Direcció, dos òrgans de participació del Centre Geriàtric per a usuaris i familiars.

Maricint Quixal Orero, Reina de les Festes

text NAT LIA SANZ

Maricint Quixal Orero representant del Grup de Bombos i Tabals de Benicarló va ser triada com a Reina de les Festes de Benicarló 2015. L'acte, organitzat per la Comissió de Festes, va tenir lloc a l'Auditori Pedro Mercader de la ciutat, enmig d'una gran expectació per conèixer a la màxima representant festera de la ciutat. La votació de totes les persones implicades en el desenvolupament de les Festes Patronals de la ciutat, desvetlava que, entre totes les candidates, Maricint Quixal era la triada.

L'acte reunia a les joves que conformaran la nova cort d'honor, formada per Celia Calvet Gil en representació del Centre Taurí Sol i Ombra, Blanca Fontanet Cortesa en nom de l'Associació de la Dona, Carmen López Oms per part del Club d'Atletisme Baix Maestrat. Raquel García Miralles arriba a la cort d'honor representant al Grup de Música i Danses la Sotà, i María Serrano Roig al Club Esportiu Benicarló. Finalment, Ana Añó Ayza representa a la Peña Encenedor, Andrea Molina Gil a l'Associació d'Antics Alumnes la Salley Mar Lliberteu Gracia Febrer és la Dama Popular. La Dulcinea, càrrec que representa als que passen les seues vacances en la ciutat, serà Camille Vernat. Tanquen el quadre d'honor d'enguany les dametas infantils: Noray Jiménez Orero, Marina Jiménez Orero, Laia Pérez Roig i Leyre Capafons Carda.

El compositor Salvador Chulià, convidat en la serenata de Sant Bertomeu

text NAT LIA SANZ

El compositor i director valencià Salvador Chulià, serà el convidat enguany en la tradicional i centenària serenata de Sant Bertomeu, que tindrà lloc la nit del 23 d'agost en la Plaça de Sant Bartomeu. Aquest és el concert més important de l'any per a la Banda de Música "Ciutat de Benicarló".

Autor, amb més de 400 obres escrites de tots els estils. Ha dirigit cors, orquestres i bandes en nombrosos països; la seua producció musical ha estat estrenada en infinitat de teatres i auditoris i és interpretada per tot el món. Ha escrit obres per a concursos musicals i els més prestigiosos directors del món han estrenat les obres més representatives de Chulià. La seua música està registrada en més de 20 CD per diferents agrupacions sinfòniques i solistes, encara que el seu més destacat enregistrament és el realitzat el 2006 "Trobadura entre dues estirps" (mlproduccions). Obra que arreplega part de la seua obra i on col·labora, com intèrpret excepcional, el prestigiosos trompetista Maurice André. Des de 1978 és professor de composició i harmonia del Conservatori José Iturbi de València, del qual ha estat director durant 22 anys. És autor de tractats de composició, contrapunt i fuga, harmonia, repentització així com multitud d'articles, en els quals aborda la música i diferents facetes de la cultura valenciana. És president de COSICOVA, compositors valencians, membre de

l'Acadèmia de les Arts i la Música, i acadèmic numerari de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana. Aquest és a grans trets Salvador Chulià, una personalitat de la música, que dirigirà la banda benicarlanda, compartint la direcció amb ell titular Pablo Anglés, durant el mes d'Agost. El director benicarlando està amb Salvador Chulià seleccionant les obres que tocarà la banda per a aquest esdeveniment.

Apunts sobre formes de corrupció

text JOAN HERAS

Ara que ja tornem a ser de ple en les campanyes electorals –aquesta mena de mercats cada vegada més lamentables on uns venedors afamats busquen esgarrapar vots per aquí i per allà- em sembla oportú fer alguna consideració –en realitat hauria de dir, per ser precisos, alguna reiteració, perquè no faig res més que repetir coses ja sabudes- sobre els perills –massa sovint realitats- que enverinen alguns casos –i no pas en tots- l'exercici de la responsabilitat de governar –ja sigui en un municipi, una diputació o en un govern d'això que en diuen les autonomies.

No m'entretindré a parlar de la corrupció en la seva forma més desvergonyida –la de qui gaudeix comptant bitllets que han arribat a les seves mans dins un sobre d'unes comissions- perquè m'agradaria comentar dues formes de corrupció aparentment més subtils: el que en podríem dir el “tot val” o “val perquè ho diuen els tècnics i ho diem nosaltres”. Ho comento amb un parell d'exemples.

Aquests dies assistim, en aquest degoteig inesgotable de casos que van sortint a la llum, els draps bruts del cas Innova de Reus. El regidor de la CUP d'aquest municipi va engegar –com van fer la gent del grup “Cafè amb llet” al Maresme- la denúncia molt ben fonamentada dels malfuncionaments interessats de massa coses lligades amb el món de la sanitat pública. Fa uns dies, l'alcalde de Reus reconeixia que durant l'any 2012 hi va haver “errors” en el 85% dels contractes. Sembla ser, això sí, que s'han arreglat una bona part d'aquell desori –o almenys això és el que ens diu. Però, caram, és molt gros que es parli d'un 85% amb aquesta tranquil·litat. Aquest fet demostra que la pràctica irregular era una realitat quotidiana perquè amb la cosa pública “tot val” –i sobretot del que es tracta és d'aprofitar-se'n sense manies.

Un altre tipus de corrupció és el que es manifesta en gestions públiques mal fetes però que es tiren endavant perquè alguns tècnics amb molt de poder els interessa i perquè els polítics de torn ho avalen acríticament. Platejo un exemple barceloní. Fa alguns mesos ja vaig comentar que des de l'Associació Catalana per a la Integració del Cec (ACIC) bamp denunciar l'aposta salvatge per les plataformes úniques –és a dir, pels passejos sense voreres i, per tant, vies públiques on no hi ha cap delimitació entre l'espai per a vianants i l'espai per a vehicles. El cas dramàtic i paradigmàtic el trobem al Passeig de Gràcia de la capital catalana on hi podem trobar un magnífic carril per a cotxes i bicicletes ben situat damunt la vorera i sense cap marca tàctil ni cromàtica que permeti a les persones cegues o amb baixa visió la seva identificació. Doncs bé, malgrat les diverses denúncies públiques –via un petit vídeo que va córrer per les xarxes socials i amb una manifestació força exitosa al

Fronteres

carrer-, malgrat la queixa explícita de la Síndica de Greuges de la ciutat i l'opinió de diverses entitats de persones amb discapacitat física que tampoc avalen el model perquè no és veritablement accessible per a tothom, la regidora de torn i l'alcalde de la ciutat defensen abrandadament que aquest és un model meravellós, envejat per tot el món –i part de l'univers- i que, potser sí, presenta algun “petit problema” però que ja s'està estudiant en una comissió de treball la seva solució. Així doncs, es constata que ni l'opinió de les entitats de persones amb discapacitat, ni la dels tècnics de l'ONCE, especialistes en orientació i mobilitat de les persones cegues, ni el criteri de la Síndica de Greuges serveixen perquè els màxims responsables polítics d'un ajuntament reconeixin que s'han equivocat, que han apostat per un model que costa molts diners a la ciutadania i que no respon al necessari i imprescindible criteri de la garantia de l'accessibilitat universal. Aquest representa un exemple molt clar de mal funcionament, d'una aposta irresponsable per un model no estudiat suficientment, per una inversió en un disseny que esdevé molt perillós per a una franja de la ciutadania. Per a mi, sens dubte, aquest és un exemple de corrupció en el sentit més profund de mala pràctica que ataca als fonaments bàsics d'una institució que es vol democràtica. El malbaratament de recursos perquè no es vol treballar amb rigor, la defensa apassionada d'un model urbanístic que expulsa dels carrers a una part de la població perquè no hi pot transitar amb seguretat i l'obediència cega d'uns teòrics responsables polítics als criteris d'uns suposats tècnics en urbanisme que es mouen per prejudicis esteticistes i de prestigi personal representen, sens dubte, un atac frontal a la gestió democràtica, eficient i responsable de les nostres administracions.

No sé si el panorama polític canviarà substancialment en la lluita contra totes les formes de corrupció a partir del proper 24 de maig. Espero –perquè diuen que l'esperança és l'última cosa que es perd- que l'esquerda profundíssima entre una part molt important de la política professional i les necessitats de la gent i del propi sistema democràtic empenyin cap a un grau més alt de transparència, d'eficàcia, de treball sincer pel bé comú. Bé, sigui com sigui, com a mínim ja n'anirem parlant.

CORRUPCIÓ NOSTRA IV – CAS EMARSA

text J. GUILLEM

Una depuradora de residus urbans convencionals es dedica a recollir les aigües residuals i netejar-les. La idea és separar allò dolent d'allò que és bo, destriar la brutícia i recuperar els diferents elements del procés. Les encarregades de la tria són unes bactèries que es mengen la porqueria que nosaltres generem i la converteixen en un detritus que en determinats casos necessita tractament abans de tornar-lo a amollar i reaprofitar-lo. A nivell sistèmic, aquest funcionament recorda el mutualisme parasitari: les bactèries omplim la panxa mentre als urbanites ens netegen la merda, ens permeten seguir cagant cada dia sense creure que ho fem per damunt de les nostres possibilitats. Ambdues parts sortim beneficiades.

La ciència, com veuen, ha avançat que és una barbaritat! Com a humans capitalistes hem creat un microunivers a semblança de la natura que resulta admirable. El problema és que la naturalesa ha tardat milions d'anys a fer-ho i les depuradores fa quatre dies que funcionen i això, vulgues o no vulgues, genera confusió. La depuradora de Pinedo i l'empresa Emarsa que la gestionava n'és un magnífic exemple. Els polítics del Partit Popular i els seus amiguets van apropiat-se del

rol de paràsit, és a dir, confongueren qui devia ser qui en la relació simbiòtica, van intercanviar els papers i es posaren a viure de l'esforç de les bactèries. Trencaren la cadena lògica. Així, mentre els bitxets treballaven, els molt presumptes innocents xuclaven diners com a sangoneres famolenques.

Ara bé, invertir l'ordre natural de les coses sempre té un preu i unes conseqüències. Al cas de la depuradora de Pinedo el forat s'estima en uns trenta-cinc milions d'euros sortits de les nostres valencianes butxaques (consulten per curiositat el total del pressupost d'una ciutat com Benicarló). Per exemple, un vicepresident de la Diputació de València i uns quants alcaldes populars van ser víctimes engolides d'aquesta dinàmica perversa i enmig del caos arribaren a fondre's quatre milions i mig de la partida d'informàtica d'una empresa que només tenia trenta ordinadors. Tanmateix, la secretària de la gerència va declarar al jutge l'afició del seu cap a col·leccionar lingots d'or, a regalar bosses de Loewe a l'alcaldesa de València i a gaudir dels serveis de les famoses traductores romaneses. En global, el cost d'aquest desordre natural ha sigut tan bèstia que ha suposat que es trenque a l'alça l'equilibri de la factura de l'aigua de tots els valencians. Suposo que vostès ara se'n recordaran d'aquella promesa del 'Agua para todos'? Doncs això, paràsits.

La Junta Electoral declara il·legal la visita de l'Alcalde i el regidor de promoció econòmica a les obres de Sant Gregori

text NAT LIA SANZ

La Junta Electoral declara il·legal la visita de l'Alcalde i el regidor de promoció econòmica a les obres de Sant Gregori i les qualifica de inauguració encoberta.

El secretari general de l'agrupació socialista de Benicarló i número 7 de la candidatura del PSPV Román Sánchez, assenyalava que la decisió judicial avala la denúncia dels socialistes i deixa al descobert "les trampes i il·legalitats d'un partit popular que vol guanyar les eleccions com siga, amb mentides i amb els diners de tots els ciutadans".

La Junta Electoral de Zona ha declarat que la visita a les obres de l'ermita de sant Gregori constitueixen una inauguració encoberta i una violació de l'art. 50.3 LOREG i prohibeix la realització de l'acte convocat per al dia 7 de maig a les 11h a l'ermita. Román Sánchez ha valorat la decisió de la Junta Electoral, que avala la denúncia expressada pels socialistes, com un autèntic pal per a les pretensions partidistes del Partit Popular, "que vol captar el vot dels ciutadans de Benicarló al preu que siga, inclús saltant-se les normes legals establertes, com així s'ha demostrat, amb aquesta visita i altres actuacions dels últims dies"

EDITORIAL

982

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Benicarló solidari amb Nepal

Sens dubte, la iniciativa de la Festa Solidària amb els afectats pel terratrèmol de Nepal va ser tot un èxit. Un èxit de gent i un èxit de recaptació. Era important la resposta de la gent i, tot i la rapidesa amb que es va haver de muntar, la gent va respondre de totes, totes. Benicarló va ensenyar la seua cara solidària davant els esdeveniments tan dramàtics que estan travessant allí els nepalesos.

Amb només un objectiu, aconseguir la màxima ajuda pels damnificats del terratrèmol nepalès, i sense estridències d'imatges que pogueren ferir sensibilitats, els allí presents, amb Gyan, el fill del cantant i músic nepalès Mukty Shakya establert a Benicarló, fent d'ànima matter, els benicarlandos van poder gaudir, al mateix temps que ajudaven, d'unes bones hores de música en directe, mercat solidari, artesanía, etc. Però sobretot, de molta energia positiva.

La relació de Benicarló i Nepal es molt estreta atés que molts benicarlandos, que han passat per aquelles terres, han visitat el carismàtic músic nepalès, han estat a la seua casa i han rebut la seua ajuda i suport en tot el que els ha fet falta, sobretot per muntar els coneguts trekkings per la serralada de l'Himàlaia. Per això no és d'estranyar que tanta gent es bolcara en tornar-los l'estima que sempre han tingut amb els benicarlandos que han anat a la seua casa i per aquelles terres.

El dia de sant Gregori, amb una paradeta solidària, tornaran a demanar un últim esforç solidari que, de ben segur, serà correspost pels benicarlandos. Ens hi veiem allí!

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: a la ciutadania benicarlanda per la mostra de SOLIDARITAT, en majúscules, que va demostrar dissabte passat en l'acte que es va fer de suport pel terratrèmol del Nepal. Moltíssima gent va passar per la plaça Mestres del Temple per aportar el seu granet de sorra, actuant, comprant butlletes, ajudant, ... a tots ells moltes gràcies per fer possible aquesta jornada solidària. Per a tots, la nostra carxofa més tendra i solidària.

Panissola: ni sabem qui són, i la veritat és que veient el seu comportament tant s'hi val, ni paga la pena saber-ho. Convocar els mitjans el 4 de maig al Mucbe, per a presentar no sé sap que d'un cartell i uns actes que suposadament han de celebrar el dia de sant Gregori, per mitja d'un/a tal "divisa", segons la nota enviada, i no presentar-se després, és de ser... Una panissola és poc, un cabàs sencer per la pocavergonya que han tingut deixant plantat el personal..

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

GUIA DE SUPERVIVÈNCIA PER L'ELECTOR BENICARLANDO

No són ni un, ni dos, sinó tres, els veïns d'este poble els que davant del debat celebrat fa dues setmanes en el celler dels Miquel es van sentir aclaparats davant tan insòlita oferta electoral per a les pròximes eleccions municipals. I molts més els que es van acabar d'espixorrar quan s'assabentaren que, a sobre, hi havia un altre partit que no havia acudit al debat. Per això, estimats lectors, farem una humil, rigorosa i seriosa també guia amb la qual ajudar a conèixer els partits sense cap intenció de manipular la realitat:

Partit Popular: els de sempre, els agrada debatre qualsevol afer municipal amb els súbdits, però, amb els veïns, però això sí; *assoletes i d'un en un*, que s'astoren.

Partit Socialista Obrer Espanyol: Xaro Miralles tractarà de fer-se amb l'alcaldia per trenta-sisè colp (crec). Han portat a Zapatero a beneir el poble, que sempre fa gràcia.

Compromís-Esquerra: És molt fàcil criticar i fer quedar malament altres polítics del poble a través de Facebook, i més, si fan coveta entre dos partits, *assoletes* no serien tan valents (este acudit ja l'he gastat, ho sé)

Canviem Entre Tots Benicarló: No volen dir que són Podemos però s'han ficat un logo molt guay que recorda al de... Bueno, que no són Podemos.

Partit Independent per Benicarló: No volen dir que són Podemos però per sobre de tot no volen que els anteriors es creguen Podemos tot i que diuen que no ho són, ja que l'essència de Podemos està en ells. Ha quedat clar, no?

Ciutatans (s'escriu així?): Un bon xic que no vol viure de la política, que ve per a canviar el poble i que ha ficat la muller en el cinquè lloc de la llista, (d'on menja un, en menges dos).

Esquerra Unida: Serem un dels pobles més vulnerables davant la crisi però tenim un metge d'un altre continent presentant-se incansablement a les eleccions.

Democràcia Nacional: No els agraden els paquistanesos, però sí els francesos que vénen a enrogir-se la pell a l'estiu.

Si encara teniu dubtes, cosa poc probable, encara sou a temps de fundar el vostre propi partit i entrar en la següent galàctica guia de supervivència electoral benicarlanda.

ELECTOR

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Un oblit sense perdó

Els tafaners, de tant en tant, també ens critiquem a nosaltres mateixos per dir una cosa i fer-ne una altra. Veureu, resulta que la setmana passada vam escriure, per allò que tenim sant Gregori a tocar, que ens havia caigut a les mans una instantània del remenador de paelles més gran que ha tingut el poble en dècades. Què diem en dècades, si ens apureu en segles! Per no dir en tota la història benicarlanda. Parlàvem, com no, dels nostre estimat, exalcalde, l'inefable Jaume Mundo. Doncs bé, com comentàvem, el retrato en particular, era la mostra feaent d'una idiosincràsia personificada amb caliquenyo als llavis i mocador al coll. Però vet ací que, la instantània no va aparèixer... deixant a tots els nostres seguidors amb la mel als llavis. Sembla ser que el tafaner encarregat d'enviar-la al maquetador la va oblidar a la carpeta de manera que, finalment, no va sortir. Adonats de la pífia i del bac que ha sofert la credibilitat d'aquest modest mitjà li hem cantat les quaranta al tafaner corresponent, li hem fet entonar el mea culpa i hem decidit reproduir-la sense més embuts al número següent de La Veu. I és que al personatge més important de les paelles benicarlandes no li podíem

text LA COLLA DE TAFANERS

fer aquest lleig. Jutgeu la imatge. A que pagava la pena?

La paraça de turisme

Mireu, el tema del turisme a ca nostra és com l'oficina que tenim per a l'ídem. No es posen d'acord entre ells per a trobar-se. No és la primera, ni serà l'última vegada, que en dates determinades, sobretot de ponts, que quan ells, els turistes, arriben... es troben que l'oficina està tancada. Sense anar més lluny, divendres passat, dia festiu, l'oficina tan bonica que tenim amb el rètol de Tourist Info, va romandre tancada tot el dia. Com no, casualitats de la vida, que diria un altre, els turistes que passaven per ací, que per cert, curiosament en van ser uns quants només podien aguar a la porta i, com és de vidre, mirar si hi havia algú. I allí que en van passar uns quants i van fer marxa enrera. A

veure, que el personal té dret a fer festa, i més sent l'1 de maig, sens dubte. Però que estem en una zona turística i que cal potenciar i aprofitar les instal·lacions de tota mena que tenim... doncs també. Si la nostra ciutat veïna del sud tenia l'oficina oberta, la del nord també, però nosaltres... A veure, no és per criticar, que també, però si cal organitzar-se i reforçar la plantilla en eixos dies... doncs es fa! I si no tanquem l'oficina o la dediquem a una altra cosa i no al turisme. I és que, per si algú encara no se n'ha adonat, ... el turisme ve per aquestes dates!

Els que sí que treballen l'1 de maig

Vinga, que ja que estem a la plaça de la Constitució, la Tourist Info està allí situada, anem a parlar de la plaça dura més important i més dura que tenim. I de què en parlarem? Doncs quasi ho heu encertat... de neteja. Cal dir que si no li trauen més llustre és perquè no es pot, que la tenen més lluenta que una patena. Entre l'agranadora que està allí a tot hora, la maquineta que li passa el raspall cada dos per tres i la manega d'aigua arruixant de bon matí, val a dir que ni el Don Limpio de la tele, passant el cotó que no enganya, la trobaria més neta. I això, tot i ser divendres 1 de maig i pont! Allí estava tot el personal de bon matí fent la seua feina, perquè els turistes no trobaren gens de brutícia i pogueren fer-se les fotos a la font del faraó Kuen-ka. Doncs sí, to el contrari que els de l'oficina de dalt... que devien estar fent el turista!

Treballant en l'obra del Senyor

I parlant de treballar l'1 de maig, alguns van celebrar el dia del treball així mateix, treballant. Parlem del personal ocupat en la construcció del mausoleu d'auditori que s'estan fent les mongetes de la Consolació. Curiosament, aquests no feien el

ve de la p gina anterior

turista i divendres allí estaven treballant *con el sudor de su frente*. I és que açò de les curiositats caldria fer-s'ho mirar atés que els que haurien de treballar, pel seu tipus de feina, no ho fan, i els que no haurien de fer-ho, com els de l'obra, sí que ho fan. I les mongetes, clar, davant d'un tan greu sacrilegi, segur que hi eren pregant a Déu per salvar les seues ànimes! Les dels treballadors, és clar. Deu ser que van a destall per tindre l'obra acabada abans del final de curs. La veritat és que poques vegades es veuen obres tan ràpides com les que es fan dins els recintes dels centres concertats, però ara ja sabem per què, ¿no heu sentit que després dels dos milions de peles de Rus, CIEGSA, la institució de la Conselleria d'Educació encarregada de gestionar la construcció de centres i actualment desmantellada i en fallida, també era casa de lladrocini? Escolteu, escolteu...

Noves regles a l'acte de proclamació de la reina de festes

L'acte de proclamació de la reina i les dames de les festes sempre duu algun enrenou aparellat. Un tafaner, mig adormit i sense mirar on posava el peu, no sap com, es va colar al susdit acte i va gaudir, de manera divertida, del desgavell d'aquesta parafernàlia de bombo i ostentació. La veritat és que està pensant d'apuntar-se cada any vist com s'ho va passar de bé. Va, comencem pel principi. La primera fila, que suposadament estava reservada per a la premsa, va resultar que no, que allí hi havia de tot menys premsa. El tafaner en qüestió, que coneix la majoria d'aquests individus, va poder comprovar de manera fefaent que allí, dels que menys n'hi havia era dels del gremi dels informadors. Els fotògrafs aficionats havien sortit com els bolets a la tardor i no sabreu quin descontrol que s'hi va viure.

I si descontrol era el que va veure amb els periodistes, a l'hora de col·locar les protagonistes per a les fotos oficials, allò ja va ser... de pena. Allí ningú sabia com s'havien de posar les pobres xiques que accedien per primera vegada al càrrec. Si havien fet algun assaig o els havien ensenyat alguna mena de protocol, allò no es va poder veure enlloc. Tantes comissions de festes que han passat i ningú ha après, o han ficat a algú per portar el protocol? Quanta falta fa el remenador de paelles de dalt, que tot i alcalde, en sabia un munt d'això del protocol faller.

Però si al final es va aconseguir col·locar les dames, fer les fotos es va convertir en una autèntica odissea. Recordeu que hi havia més fotògrafs que bolets, doncs allí tots al munt, mòbil a la mà, volent fer fotos a les xiques mentre a colzades apartaven els professionals de la informació que volien fer la seua feina. No res, allò semblava un campionat de boxa!

I si us penseu que ací acabava la cosa, aneu errats! Faltava la incorporació del president de la Comissió de Festes... pegant crits! Envia les xiques al fons de l'escenari i fa sortir l'alcalde i el regidor de festes... i els posa a la foto. Continua amb els de la comissió però no acaba ací la cosa, s'havien de fer un selfi. I com no, els de la canellesca a sota de l'escenari, ben tapadets, amb una perspectiva que impedia traure cap

bona instantània de manera que sortira tothom. Va el carro pel pedregal quan les persones que ostenten càrrecs institucionals de qualsevol nivell o organisme confonen el seu comportament privat amb la dignitat que mereix la representació que exerceix i ja tot se li'n fot. O és perquè se saben impunes -aforats de l'obligació de mantindre la cortesia i les bones maneres- o bé perquè se senten propietaris del càrrec i en fan ús com quin va per casa en calçotets quan fa calor. Que no estan a ca seua?

Allò era digne del "Camarote de los hermanos Marx". I si no, mireu el que va passar quan la troupe de periodistes va poder pujar a l'escenari i demanar-li a la reina que posara tota sola per a la foto. Quasi havent-ho aconseguit, a un clic de la foto, va i torna a sortir el presi de la comissió i els aboca a crit pelat: Ací dalt de l'escenari no vull a ningú, tots per abaix! Torna a començar el bròquil i ell encara afegeix: I a més, ara puguen les dames de l'any passat. I vos aguanteu! Estupefactes els de la premsa, amb més raó que un sant, davant tant de desgavell, van pegar la volta i el van deixar amb la paraula en la boca. Quina manera de fer sufocar la pobra reina. En fi, deia Grouxo, un dels Marx, que no ens havíem de confondre: algú pot parèixer un idiota i actuar com un idiota. Però no us deixeu enganyar. És realment un idiota. Ho deia el Grouxo... no, nosaltres, eh, i parlava en termes generals.

La Samarreta

text EL MUSSOL

No fa molt el mussol com bona au nocturna va fer una volada fins al Coromines per anar a escoltar un concert homenatge al gran Ovidi Montllor, que havia vist anunciat ací a La Veu de Benicarló.

El mussol ha de reconèixer que va gaudir moltíssim amb l'Artur Gaya cantant les cançons més conegudes del d'Alcoi i de la música que sortida de les mans de Kike i Paco, semblava que tornava a ser a un concert d'Ovidi a la dècada del setanta, on tots demanàvem llibertat, amnistia i estatut d'autonomia, malgrat que ara 40 anys després continuem demanant les dos primeres coses i gràcies a tants polítics incompetents i lladres ara hem de canviar l'autonomia per la independència.

El mussol vol piular que es va emocionar amb cançons com Perquè vull, Vinyes verdes vora al mar, Homenatge a Teresa, Les meus vacances,...i fins i tot amb La samarreta; encara que aquest animalot mai ha combregat amb el martell i la corbella, sinó més bé amb la samarreta negra que sempre portava Ovidi.

El mussol malgrat tota l'emoció que sentia amb la posta en escena de l'espectacle, no va poder de deixar de cavil·lar durant el mateix que les coses no han canviat molt respecte als temps de l'Ovidi, així a un primer cop d'ull va observar que la majoria del públic intergeneracional que hi havia era sensible a la causa identitària, en canvi poca gent es va acostar per conèixer de prop a una de les figures cabdals de la nostra cultura valenciana.

El mussol no podia atura les seues neurones rumiadores que només fien que preguntar-se on eren tots aquests progressistes que volen concórrer a les eleccions? però que tret dels de Compromís-Esquerra, la resta van brillar per la seua absència, al menys els seus caps de cartell.

El mussol podia entendre als socialistes que el canvi sobtat d'agenda els va obligar a conrear al Sr. Zapatero i tanmateix havien de guardar forces per a la carrera del dia següent. Així tampoc li va sobtar que els peperos no hagueren fet acte de presència, això si que haguera estat sonat, ja que no oblidem que Ovidi no pertany a les seues «senyes d'identitat» i han rebutjat de ple donar suport al seu any.

El mussol tampoc podia esperar res de Ciudadanos, ja que com poden tindre alguna sensibilitat cap als éssers d'aquestes terres, si al País Valencià han castellanitzat fins i tot el nom del partit per tal que no els diguen catalans?.

Ara bé el mussol si que esperava veure als cap de cartell dels dos grupets de Podemos caduferos, i més si tenim en compte que ells són els hereus, segons diuen els seus líders madrilenys, de La samarreta d'Ovidi.

El mussol també va constatar la total absència dels mitjans de comunicació en un acte com aquest, encara que ràpidament va tindre clar que les raons eren evidents, com volien competir 150 persones que cridaven «progressista» vers a una munió de seguidors de la rosa, del cubata, de la caminata, de les mones a la capital del grau o de la festa del llibre a l'altre poble del costat? Era una cosa totalment impossible, les raons d'interès periodístic s'imposen per damunt de les sentimentals.

El mussol mentre tornava al cau no va poder evitar la sensació de que les raons no anaven totalment per ací, concerts com aquest fet d'ironia, sàtira, crítica,..., són com un granet al cul per al poder i per això cal evitar-lo com siga, i una manera ben senzilla és que els mitjans de comunicació ni els esmenten, com si no foren. El mussol de fet va recordar que fins i tot un servei públic municipal com és el Pregoner no va ni dir ni piu de l'acte musical.

Però com el mussol començava a neguitejar-se i se li anaven esvaint les meravelloses i intenses sensacions produïdes durant el concert, va decidir que un altre dia ja piularia d'això.

FOTO: PILAR AYMERICH

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Ja comencem, senyora meua. No hi ha manera. Em penso que soc víctima de l'astènia primaveral i estic apàtic, indiferent, flemàtic i fins i tot desganat. Quan arriba aquesta època de canvi de temps tan brutal, se'm descontrola la neurona i no hi ha manera de fer que torne al seu lloc. Lo cos em demana tirar-me al sofà, endormiscar-me, ensopir-me, dedicar-me a no fer res activament, amb determinació. Crega'm senyora Garcia, que això és fàcil, és lo camí del mig, lo més ràpid cap a la vagància i la deixadesa. Perquè no hi ha res millor al món que no fer res, deixar-se portar i contemplar com passa la vida des d'un còmode sofà. Però he fet un titànic esforç i m'he proposat complir amb la que és, malgrat tot, la millor publicació que ara mateix es fa al nostre poble. Òbviament no em refereixo a la qualitat dels materials, sinó al seu contingut, que li pega cinquanta voltes a possibles alternatives. Potser això siga una visió parcial, tendenciosa i apassionada. Segurament. Però me n'he adonat que els colorins cada vegada em cansen més i això de vores cares i cares em posa nerviós. Segurament m'he fet un esquerp, però soc així i no puc fer res per evitar-ho.

Ara ve la part més difícil. De què escric si no tinc ganes de fer-ho? Perquè aquesta és l'altra qüestió que no és gens baladí. Confesso que m'he llegit La Veu de cap a fi, com totes les setmanes que ho faig, i les notícies no han aixecat en mi cap tipus de sentiment. Què vol que li diga de la depuradora? Mire, si que trobo que vista des de l'aire és molt bonica, amb aquelles dues piscines ovalades i unes altres dues de rodones, amb un perímetre rectangular de tiralínies. A més a més, al costat hi ha una finca -que suposo que és de tarongers- amb una bonica forma de vaixell, amb la proa apuntant cap a la mar que diràs que a la propera riuada que

vindrà engegarà a navegar pel riu Sec per tal d'arribar a la mar. Al mateix temps també reconec que és un bon títol per a que el gran Georgi Dan ens faça una cançó a la qual es podria afegir el poble del qual és alcalde el vicepresident de la diputació, ben emmerdat d'obres pel mateix motiu.

M'ha agradat molt el Sant Jordi solidari de quatre centres públics del nostre poble, Si, públics. Es veu que els privats concertats estaven celebrant la pròrroga de la seua "concertació" i no es van assabentar d'aquest acte solidari. Perquè ell estan a un altre nivell, volen ser els escollits a l'hora d'entrar al cel i que sant Pere els estiga esperant amb els braços oberts. Segurament ells també són solidaris, però en les seues coses. Són solidaris amb la construcció. Com saben que aquest sector està patint una greu crisi, es dediquen a fer obres i més obres. Solidaritat. Al cel per autopista.

Vaig saltant pàgines i arribo a la pàgina nou. M'agrada molt la manera d'esposar les coses que té el senyor Guillem. M'ho passo molt bé llegint-lo i m'agradaria que aquestes col·laboracions no s'acabaren amb la campanya electoral. Almenys que continuaren amb certa regularitat al llarg de l'any perquè argument per a que aquesta continuïtat siga efectiva, n'hi ha molts.

Ara he arribat al còmic. Com sempre, molt encertat lo llapis de Xavi Burriel, posant l'accent allà on s'ha de posar.

Sembla que l'astènia està fent efecte i no vol que continue escrivint. És una lluita constant entre la meua mandra i la obligació que m'he imposat d'omplir de lletres la pantalla de l'ordinador fins que no en càpiguen més. Els dits no volen escriure, la neurona s'ha declarat en vaga i jo ja estic fart de conflictes interns. Hauré de posar ordre.

Llegeixo que un tafaner es va acostar al debat que va tindre lloc al magatzem de la mar. He deduït que la propera legislatura serà prou avorrida i sense xispa. Què volem?

A l'Open de Natació Adaptada de la Comunitat Valenciana el Club Bamesad va aconseguir cinc medalles

text i foto BENICARL AL DIA

Organitzat per la Federació d'Esports Adaptats de la Comunitat Valenciana, en col·laboració amb el Patronat d'Esports, es va celebrar, durant els dies 25 i 26 d'abril en la Piscina Olímpica Municipal de Castelló, l'Open de Natació Adaptada de la Comunitat Valenciana.

Més enllà de les marques, de ser el primer o l'últim, una competició d'Esport Adaptat és sempre un esdeveniment on s'enderroquen barreres, prejudicis, on no existeixen límits i, abans de res, es busca i s'intenta la superació, on es lluita per una cosa més que la conquesta d'una medalla; es lluita per la integració i la inclusió social. En definitiva, tota una lliçó de vida.

Més de 160 nadadors, de quasi tota Espanya, es van donar cita en aquesta excel·lent piscina de Castelló. Molts d'ells venien buscant realitzar mínimes de cara al Campionat d'Espanya i el Campionat del Món, que en aquesta ocasió se celebrarà a Glasgow (Escòcia), aquest mateix estiu.

El nivell, per aquest motiu, va ser molt alt i entre els nadadors que van venir, vull citar a David Levecq, Ricardo Ten, José Antonio Marí, Miguel Luque, Sebastián Rodríguez en el quadre masculí. Destacar en el quadre femení a la castellanenca Ariadna Edo, que ja ha realitzat la mínima per a participar en el Campionat del Món a Glasgow.

El CLUB BAMESAD, de l'Associació de Persones amb Discapacitat COCEMFE MAESTRAT, es va traslladar a la capital Castellonense amb deu extraordinaris nadadors: Ramón, Sergi. C, Sergi. A, Omar, Jonathan, Álvaro, Aleix, Adrián, Carlos i Jordi. No tots van nadar a l'altura que ens tenen acostumats, açò sí, van lluitar com sempre, donant-ho

tot i açò és el que importa. Va haver-hi els que van aconseguir la mínima per a anar al Campionat nacional.

Destacar al nadador Aleix, que va fer una competició de "luxe". Aquest xic va nadar ratllant la perfecció, sobretot en crol, on va protagonitzar una bonica anècdota: en ser una piscina de 50 metres i entrenar en una de 25, va pensar que havia de tornar i va ser el que va fer, així que va nadar 100m. La seua marca, espectacular en Crol, 1,05, mai en els entrenaments aconseguia baixar de 1,30. Enhorabona Aleix que, a més, estàs superant-te com a persona i gaudeixes de la natació.

Com no, destacar als nostres medallistes: Sergi Castell que va aconseguir penjar-se tres medalles d'or, (100 i 50m. Crol i 50m. Braça), va estar dins de les seues marques; en aquesta ocasió no les va superar, és el mateix, va guanyar a Campions d'Espanya que en altres ocasions li havien superat a ell, i a més, com tots, es va lliurar per a traure tot el que porta dins. Ramón va conquistar una medalla de plata i va tenir l'honor de nadar al costat de Ricardo Ten, un dels millors nadadors paralímpics de la natació espanyola de tots els temps. Álvaro, en la categoria Màster, va obtenir medalla de plata, on li va faltar una miqueta de força per a aconseguir l'or.

Felicitar-vos a tots per la vostra lluita, geni i desitjos de fer les coses bé. Tots vau realitzar un superb campionat. Ara a seguir gaudint i millorant per a següents esdeveniments.

BAMESAD segueix creixent com a club seriós, que fa les coses bé i tots els que treballem per a açò, podem equivocarnos, però les nostres intencions són donar el millor que tenim perquè els nostres esportistes gaudisquen i siguin feliços, millorant la seua salut i autoestima.

Felicitats Esther, Felicitats Ramón per la vostra entrega amb aquests nadadors.

GATILLASSO

text VICENT T. PERIS

Avui ho diré ben prompte i no faré patir ningú. Dissabte passat el CDB va perdre per cinc gols a zero al camp de l'Alcora, un altre dels nostres rivals directes per eludir el quart lloc per la cua que podria posar en perill la nostra supervivència a la categoria. No ho sé, hi ha rumors que si s'ha de jugar una promoció per no baixar i més val no posar el cos en perill.

A la ciutat de la ceràmica i dels bombos ens vam desplaçar el papa, la meua núvia -tota morena, amb el seu pèl arrissat i aquells tatuatges tan espectaculars a la regatera del pitral- i un servidor. M'estalviaré tornar a explicar com va ser el viatge d'anada perquè el meu progenitor, tot i ser un home d'ordre i votant des de sempre dels mateixos que manen des de sempre, és un calentures tardanes i un descarat. Faré un resum sucinte de la conclusió a què va arribar el papa després del resultat. Diu que el que li va passar al Benicarló és allò que ell anomena un gatillasso. Els jugadors van sortir sense trempera i amb ganes de tornar-se'n prompte cap a casa i els en van fer cinc com els n'hagueren pogut fer sis. Ja ho he dit en alguna ocasió, més val perdre un partit per cinc a zero que cinc partits per un a zero.

Correm per tant un atapeït vel (això sí que és un calc amb un parell de castanyes) i pensem que diumenge vinent vindrà a visitar-nos el Nules i que el resultat sí que podrà ser ja definitiu. La Margot ha promès que si guanyem, en acabar el partit, farà una exhibició a tot el públic assistent dels seus tatoos més íntims. Esperem.

Però jo sóc un periodista de raça i ara que ja estem immersos en plena campanya electoral m'agradaria poder fer cròniques de mítings, fer entrevistes als candidats, escriure reportatges, redactar editorials punyents... Li preguntaré al

senyor director gerent si tindrà a bé enviar-me a cobrir les activitats de qualsevol dels partits que es presenten a les eleccions benicarlandes. Jo sempre he sigut una mica "juantxi" i el meu ídol polític des de sempre ha estat Ariel Santamaría, que va arribar a ser regidor de l'ajuntament de Reus. aquest home sí que feia propostes bones, sí. Anava sempre vestit d'Elvis Préisler, amb les seues ulleres de sol i tot, i, per exemple, demanava la construcció d'un macrolenocini a la plaça major o l'habilitació d'un porròdrom perquè la joventut poguera fumar amb tranquil·litat. Ací a Benicarló els candidats no arriben al nivell del meu ídol, però n'hi ha algun que Déu n'hi do. Jo me'n xalaria molt i faria unes cròniques boníssimes. Per exemple, estic segur que el míting de Democracia (aquesta és bona, eh?) Nacional (d'Espanya, por supuesto) serà divertidíssim; veig -només per la foto- que aquest xicot que aspira a ser alcalde de Benicarló i a esdevenir èmul del Reís Catòlics deu fer uns parlaments d'aquells abrandats com els que feia don Blas Piñar, amb aquella oratòria castellana tan rimbombant i aquella gestualitat tan espectacular.

A més, tinc propostes molt bones. Per exemple jo obligaria que a cada míting de cada partit hagueren d'anar obligatòriament tots els candidats de les altres llistes electorals. Seria la bomba. Com reaccionaria la gent de Garcia Miravet a les propostes de Moya, o com es prendrien els de la llista de Carlos Yacoub les iniciatives del jove Foix? I els del PP amb els Ciudatangs? I els socialistes amb els de Compromís?

En fi, que ganes de treballar no me'n falten i d'idees tampoc. Igual va i aparco el futbol per un parell de setmanes i em dedico -amb el beneplàcit- del senyor director gerent d'aquesta casa a la cosa social. D'ací igual surto catapultat i qui sap si qualsevol dia s'acaben fixant en mi els del Set Dissabtes al Dia o una cosa així. Va, va, una oportunitat que no el decenbré!

Resultats obtinguts pels corredors del CC Deportes Balaguer, en la reunió d'Escoles de Ciclisme celebrada a Santa Magdalena

text i foto VICENT FERRER

Com en anys anteriors, l'1 de Maig és celebrà a Santa Magdalena de Polpís una prova de les Escoles de Ciclisme de Castelló, organitzada pel Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló. Amb una nodrida participació de 103 ciclistes, bastants més que l'any passat, els alumnes del Club Ciclista Deportes Balaguer van aconseguir diversos podis, però cal ressaltar l'esforç i lluita de tots per superar-se i acabar tan bé com siguera possible.

Resultats

Promeses

Miguel Moreno, 36é gymkhana i 28é carrera.
 Jordi Sánchez, 21é gymkhana i 2n carrera.
 Carla Gargallo, 48ª gymkhana i 23ª carrera, 3ª fèmina.
 Pol Gargallo, 45é gymkhana i 7é carrera.
 Emma Beser, 42ª gymkhana i 14ª carrera, 1ª fèmina.
 Vera Monroig, 49ª gymkhana i 15ª carrera, 2ª fèmina.

Principiants:

Pablo Moreno, 16é gymkhana i 16é carrera.
 Xavi Vidal, 18é gymkhana i 14é carrera.
 Andrés Sanabdón, 8é gymkhana i 18é carrera.

Alevins:

Izán Monroig, 1r carrera primer any.
 Gerard Sánchez, 8é carrera.
 Hugo Beser, 3r carrera.

Infantil:

Carla Pruñonosa, 17ª gymkhana i 17ª carrera.

Cadet:

Isabel Balaguer, 10ª gymkhana i 8ª carrera, 1ª fèmina.

JOAN FERRAN BARRACHINA, CLASSIFICAT PER ALS NACIONALS ABSOLUTS

text CNB

Aquest darrer cap de setmana (1-3 de Maig) es va disputar a Gijón la XXIV edició de la copa d'Espanya de clubs de primera divisió.

El nedador local Joan Ferran Barrachina, format al Club Natació Benicarló, va participar nadant 4 proves (50, 100, 200 esquena i 400 lliures), amb l'equip FERCA de València que, junt al CASTÀLIA de Castelló, eren els únics equips masculins de la comunitat classificats per a la competició nacional de clubs.

Barrachina, va tindre una bona actuació, especialment a les proves d'esquena i va aconseguir la marca mínima per als campionats nacionals d'estiu absoluts de Barcelona, amb un temps de 2.10.36 E en la prova dels 200 esquena.

El benicarlando de 20 anys, que compatibilitza els seus estudis universitaris (tercer curs) amb la pràctica de la natació, demostrà que manté encara un bon nivell competitiu. Amb aquesta, ja és la 9ª vegada que es classifica per a un campionat nacional absolut en els darrers 4 anys.

A Gijón va tindre el suport entusiasta de les seues germanes, Júlia i Clàudia, nadadores del Club Natació Benicarló.

PRÒXIMA COMPETICIÓ:

TROFEU SANT PASQUAL A VILAREAL 09.05.2015

CARLES LLUCH, GUARDONAT AMB EL PREMI CRÍTICA SERRA D'OR

text REDACCI

El passat dimecres 29 d'abril, el professor, crític literari i col·laborador de La Veu de Benicarló Carles Lluch va ser guardonat amb el prestigiós premi Crítica Serra d'Or en la categoria d'estudis literaris, pel seu llibre *Novel·la catalana i novel·la catòlica: Sales, Benguerel, Bonet*. El jurat compost per Àlex Broch, Lluís Julià, Marta Nadal, Vinyet Panyella i Josep M. Ripoll va considerar que el llibre de Carles Lluch és l'estudi més destacat sobre literatura entre els apareguts durant l'any 2014.

Els premis Crítica Serra d'Or són concedits en tretze categories per la revista Serra d'Or, editada per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i premien els llibres i treballs més destacats entre tots els apareguts durant l'any anterior. Es tracta d'un premi sense dotació econòmica però amb un prestigi molt reconegut en el món de les lletres i la cultura. Els premiats no s'hi presenten, sinó que són triats pel jurat.

L'acte de lliurament dels premis va tenir lloc al Palau Moja de Barcelona, i va comptar amb la presència del president de la Diputació de Barcelona, de l'abat de Montserrat i de la directora de la Institució de les Lletres Catalanes, entre d'altres personalitats. Els premiats en les diverses categories van rebre la preuada "serreta", la joia en què consisteix el guardó, de mans del director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Josep Massot i Muntaner.

En les paraules que va dirigir a l'auditori, Carles Lluch va agrair la consideració del jurat per considerar-lo mereixedor d'aquest guardó, i el va dedicar a Jordi Castellanos, director i impulsor de la tesi que es troba a la base del llibre, traspassat l'any 2012.

El llibre *Novel·la catalana i novel·la catòlica: Sales, Benguerel, Bonet*, aparegut el passat mes de desembre de 2014 dins de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, recull bona part de la tesi doctoral que Carles Lluch va presentar el 2009. Estudia l'impacte que va tenir en la cultura catalana, durant els anys cinquanta i seixanta, el corrent conegut com a novel·la catòlica, a través de l'anàlisi, especialment, de l'obra de tres destacats autors: Joan Sales, Xavier Benguerel i Blai Bonet.

Altres autors premiats en aquesta edició han estat Jordi Coca en novel·la, Francesc Parcerisas en poesia, Francesc Serés en narració, Jaume C. Pons Alorda en traducció i Josep Fontana en recerca d'humanitats.

